

СПЕЦИФІКА ВЕРБАЛЬНОГО ВИРАЖЕННЯ КОМПОНЕНТІВ АНГЛІЙСЬКОГО ВЕСІЛЬНОГО ОБРЯДУ

Гришкова Н.В.

Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янука

Стаття присвячена опису традиційного англійського весільного обряду. Проаналізовано лексичні та фразеологічні одиниці власне весільного та післявесільного етапів в їх тісному зв'язку з етнокультурним простором народу. На матеріалі лексикографічних джерел і сучасної прози (80-ті рр. ХХ ст. – перше десятиліття ХХІ ст.), а також обрядових мікротекстів досліджено лексико-семантичні особливості, образні і ритуально-символічні значення обрядової весільної лексики та фраземіки сучасної англійської мови.

Ключові слова: весільний обряд, обрядовий мікротекст, обрядова лексика і фраземіка, лексико-семантичні особливості, образне значення, символічне значення.

Постановка проблеми. У новітніх лінгвістичних студіях домінує розуміння національної мови як знакової системи, що передає наступним поколінням інформацію про обряди та звичаї, утілені в номінативних одиницях. Форма і зміст традиційних обрядів етнічної спільноти тісно пов'язані з її менталітетом, із національною культурою, а тому є сегментом національно-мовної картини світу.

Аналіз останніх досліджень. Останнім часом значно підсилюється інтерес етнолінгвістів до сімейної обрядовості, зокрема до весільного обряду. Дослідженню мовних засобів вербалізації весільного обряду було присвячено низку робіт у славистиці (С. Бартмінський, О. В. Гура, О. В. Тищенко, Л. М. Бондарчук, М. В. Філіпчук). Особливостями англійського весільного обряду також зацікавилися С. Чарльзлі, В. Хауард, Дж. Уїлсон, О. Давидова-Харвуд.

Попри значну кількість розвідок, дослідження весільного обряду представників англійської етнічної спільноти опинилися поза увагою вітчизняних науковців.

Актуальність обраної теми детермінована нагальною необхідністю всебічного комплексного вивчення весільного обряду англійців як однієї з ланок традиційної культури та його номінативного репертуару. **Метою даної статті**, через обмеженість її обсягу, є опис власне весільного та післявесільного етапів весільного обряду представників англійської етнічної спільноти та лінгвальних засобів, що його реалізують.

Виклад основного матеріалу. Одруження осмислюється як одна з найважливіших та ключових подій людського буття, що знаменує початок повноліття, відлік дорослого та відповідального періоду в житті людини, зміну статусу чоловіка та жінки.

Поняття «одружуватися» номінується низкою таких англійських лексем: *to espouse* – «укладати союз» [13:1, с. 369], *to wed* – «вступати у шлюб» [13:2, с. 666]. Поняття «виходити заміж» передається наступними словами та фраземами: *to go off* – «виходити заміж» [13:1, с. 484], *to husband* – «ходити заміж» [13:1, с. 560], *to give one's hand* – «давати згоду на шлюб» [13:1, с. 479], *to win a husband* – «букв. вигравати чоловіка» [13:2, с. 685].

Семантичний маркер цих мовних одиниць – «вступати в шлюб», проте, як показують інші приклади, до зміни соціального статусу додаєть-

ся ще «успіх», «вдалий вибір» тощо. Варто звернути увагу на те, що частина лексем, наприклад, *to espouse*, *to husband*, мають чітко окреслене контекстуальне значення й утворені від відповідних іменників шляхом конверсії.

Статус заміжньої жінки означає дорослість і вносить у життя, за традиційними переконаннями, приємні зміни, проте передбачає зрілість, компромісність та відповідальність. Це прочитуємо у такому мікроконтексті: *There are all the comforts of what is called maturity: pleasant companionship, comfort, proper holidays. She would have that life that she supposed other women have: shopping, cooking, arranging dinner parties, meeting friends for lunch* [Brookner, с. 118].

Для чоловіка статус одруженого також має велике значення і несе за собою певні очікування та зміни, наприклад:

The last years of bachelorhood have sickened him [Durrell, с. 15];

Щодо процедури укладання самого шлюбу, то молоді люди мають можливість брати шлюб у державних відділах реєстрації актів громадянського стану, тобто *marriage by a Registrar* або ж у церкві, тобто *marriage by Banns; marriage by Ordinary Licence; marriage by Special Licence* [4, с. 108-109]. Проте існує можливість проведення офіційної церемонії вдома, у готелі або в каплиці, названої *wedding chapel* [15, с. 804].

Якщо молоді люди вирішують укласти шлюб з попереднім оголошенням імен, то священник називає їхні імена та дату одруження під час Божественної літургії три неділі підряд, як-от: *Evie was not to be married from Ducie Street [home]. She had a fancy for something rural, and besides, no one would be in London then, so she left her boxes for a few weeks at Oniton Grange, and her banns were duly published in the parish church, and for a couple of days the little town, dreaming between the ruddy hills was roused* [Forster, с. 207]

В Англії велика кількість молодих людей віддають перевагу церковному шлюбу, навіть якщо вони не ходять до церкви постійно. Це пояснюється тим, що їм більше до вподоби романтичне «біле» весілля, аніж ординарне світське, наприклад:

She said she wanted a white wedding – and a wedding night that meant something [Craven, с. 112].

Білий колір пов'язується не тільки з вбранням нареченої, але й традицією прикрашати церкву

лише білими квітами. Так, під час королівського весілля принца Уільяма та його нареченої Кейт Мідлтон Вестмінстерське абатство традиційно було прикрашене білими квітами, шістьма велетенськими кленами і двома грабами, які символізують в англійській етнокультурі міцність та витривалість [2, с. 235-240].

Семантичний зміст словосполучення *a white wedding* – «біле весілля» складається не лише із значення складників «білий» та «весілля». Цим найменуванням англійці позначають весілля, що відповідає усім морально-етичним вимогам до цієї події, а саме: перший шлюб партнерів, згода родини на шлюб, цнотливість нареченої, вінчання у церкві.

Значення першого складника *white* змістилося від позначення кольору (символізував чистоту та непорочність нареченої), до пов'язаної з ним символіки. Такий семантичний зсув характерний не для лексеми *white* в цілому, а лише у її сполученні *white wedding*.

В англійському суспільстві нині віддають перевагу світській церемонії у повторних шлюбах, проте це не є загальноприйнятим правилом. Відомості про це знаходимо у такому мікроконтексті:

«Tell me something, «he said», do you mind how soon you marry me? You don't want a trousseau, do you, or any of that nonsense? Because the whole thing can be so easily arranged in a few days. Over a desk, with a licence, and then off in the car to Venice or anywhere you fancy». «Not in a church?» I asked. «Not in white, with bridesmaids, and bells, and choir boys? What about your relations, and all your friends?» «You forget», he said, «I had that sort of wedding before»... «Well, what about it?» «Of course», I said, «I was thinking for the moment we would be married at home. Naturally I don't expect a church or people, or anything like that» [Maurier, с. 60].

Особливе обрядове навантаження має одяг молодих людей, які одружуються, зокрема сукня нареченої. В англійській лінгвокультурі існує багато давніх прикмет щодо правильного використання кольорової гами. Про це свідчить наведений мікроконтекст:

Married in white, you have chosen right, Married in green, ashamed to be seen, Married in grey, you'll go far away, Married in red, you will wish yourself dead, Married in blue, lover ever true, Married in yellow, you are ashamed of your fellow, Married in black, you will wish ourself back, Married in pink, of you he'll aye think, Married in brown, you'll live out of town, Married in pearl, you'll live in a whirl [1, с. 194; 8, с. 167-168].

У день весілля важливого значення надають прикрасам, оскільки англійці вважають, що нареченій не слід дарувати коштовності з перлинами. Прикраси з опалом теж можуть принести невдачу [4, с. 125].

Варто зазначити, що довгу весільну сукню в Англії образно називають *Mother Hubbard* – «букв. матінка Хаббард» [11, с. 105] – за іменною назвою одного з популярних персонажів дитячих пісень. Сукню прикрашають невеликим букетом квітів, який називають *corsage* – «букв. корсаж» [16, с. 344]. Весільну фату позначають лексемою *bridal veil* [13:2, с. 626]. Вінчальне вбрання нареченої отримало назви *wedding fixings* [13:2, с. 666], *bridal outfit* [13:2, с. 61],

wedding garment [13:2, с. 666], *going away suit* – «костюм, у якому віддають заміж» [8, с. 184]. Основними спільними семантичними компонентами для названих одиниць є «одяг нареченої», на периферії лишаються уточнення, який саме одяг чи прикраса.

Досить часто наречені обирають замість вельона шлюбний капелюшок, але традиційно святковою лишається біла фата з віночком або діадемою. Цей капелюшок, як правило, оздоблений сріблом, перлинами чи іншими прикрасами, образно називається *Juliet cap* – «букв. шапка Джульєтти» [11, с. 87].

Показовим підтвердженням збереження і дотримання сучасниками весільних традицій та обрядів може слугувати весілля у британській королівській сім'ї. Наречена принца Вільяма Кейт була одягнута в білу сукню, не тільки дуже красиву, але й «британську», оскільки в основі візерунка мережива – *rose, thistle, shamrock* – рослини, що символізують складові Сполученого Королівства: Англію, Шотландію, Уельс і Північну Ірландію [2, с. 249].

Щодо вбрання нареченого, то в день весілля він має бути одягнений у святковий костюм. В Англії – це костюм для ранкових та денних прийомів, тобто *morning dress* [15, с. 804], або *morning coat* [15, с. 804], та сірого або чорного циліндра, тобто *top hat* [15, с. 804]. На сучасному етапі використовують чорний смокінг або військовий стрій (якщо наречений має військове звання).

Із Вікторіанської епохи прийшла традиція прикрашати місце весілля та гостей квітами, оскільки квіти здавна мали особливе символічне навантаження. Букет нареченої обов'язково повинен був бути пов'язаний блакитною стрічкою – символом шлюбного союзу. Кожна квітка мала своє символічне значення: *rose* – ніжність, *daisy* – невинність, *lilac* – перше кохання, *dandelion* – достаток, *orchid* – вічна молодість, *orange blossom* – обіцянку багатства і щастя в заміжжі [2, с. 235-240].

Щодо часових рамок початку весілля, то англійці вважають, що наречений зі своїм старшим сватом/дружбою має приїхати до церкви заздалегідь і чекати нареченої всередині церкви біля вівтаря [15, с. 804]. Відомості про це також виявлено у проаналізованих текстах, як-от:

The people around us families, mostly, little groups of kin seem to shrink in on themselves [Banks, с. 7];

The women of the party were in smart dresses and hats, chattering excitedly about how pretty Julia looked in all that silk taffeta, how Ralph still looked like a smug oaf even done up in all his finery [Adams, с. 98].

Коли наречена заходить до церкви, звучить весільна мелодія під назвою «*Here Comes the Bride*» – «букв. ось іде наречена» [15, с. 622], або «*Trumpet Voluntary*» – [8, с. 196].

Нареченою веде до вівтаря батько, а супроводжують дружки (їх може бути навіть вісім) віком від 11 до 24 років [8, с. 245]. Інколи у церемонії беруть участь два-три маленькі хлопчики, котрі несуть шлейф нареченої [8, с. 188], яких в Англії називають *pages* – «пажами» [17, с. 644]. Згідно з традицією, батько має підвести свою дочку-нареченою до вівтаря, де на неї чекає наречений [8, с. 173].

Ця подія вербалізована у вислові *to give her away* – «букв. віддати» [16, с. 655], тобто батько передає свою доньку в руки іншого чоловіка, який повинен нести за неї відповідальність та піклуватися про неї.

Коли наречена наближається до вівтаря і підходить до свого обранця, священник починає церемонію вінчання, яку позначено словосполученнями *wedding service* [13:2, с. 666], *marriage service* – «букв. обряд вінчання» [13:2, с. 330], або *nuptial mass* – «букв. вінчальна меса» [14, с. 1126].

Як зазначає Г. Терстон, згідно з церковними правилами, молодята у присутності рідних, друзів та знайомих приносять клятву вірності один одному [9, с. 113]. Альтернативно до усталеного тексту шлюбної обітничі наречений та наречена можуть запропонувати свій власний текст, або ж частково змінити його. Наприклад, британська принцеса Діана під час складання шлюбної обітничі принц Чарльзу опустила ту частину, де йшлося про її згоду коритися чоловіку і слухатися його. Як повідомляли на сайті британської служби ВВС, під час церемонії одруження принца Вільяма, за якою в прямому ефірі спостерігали мільйони людей у світі, його наречена Кейт пообіцяла «любити, втішати і поважати» принца Вільяма. Як і мати принца Вільяма – Діана, Кейт Міддлтон вирішила не вживати слів «коритися» чоловікові. Проте більшість молодих людей віддають перевагу традиційним обітничцям з їхніми обов'язковими складниками.

Під час церемонії наречений одягає своїй майбутній дружині на четвертий палець лівої руки обручку, тобто *wedding ring* [16, с. 1730] або, як ще англійці називають її, *wedding band* – «букв. весільна стрічка» [16, с. 1730] чи *ringlet* – «обручка» [13:2, с. 262]. У цей момент наречений промовляє такі слова: «*With this ring I thee wed*», що означає «*With this ring I marry you*» – «букв. цією обручкою я беру шлюб з тобою» [15, с. 805]. Обручки, як правило, приносять на церемонію дружба. Англійці й досі вірять: якщо він випадково залишає обручку вдома або губить їх, то це ознака нещасливого шлюбу.

Із давніх-давен обручка свідчила про те, що чоловік/жінка одружені. Вважали, що обручку варто носити на четвертому пальці лівої руки (*on the wedding finger*) [Durrell, с. 51], оскільки саме від цього пальця йде вена, яка з'єднує його з серцем [7, с. 176].

Після того, як молодята обмінялися обручками, священник запитує по черзі нареченого та нареченої: «*Will you have this man/woman to be your wedded husband/wife?*» [15, с. 804]. Наречена та наречений відповідають «Так», тобто «*I will*» – «Я згоден/згідна» [15, с. 804; 8, с. 233]. У кінці церемонії вінчання священник оголошує їх чоловіком та дружиною: «*I pronounce you man and wife*» [15, с. 804]. Одруженого чоловіка англійці іменують а *gander* – «одружений» [13:1, с. 466].

Заміжню жінку називають а *matron* – «мати родини» [13:1, с. 712], *feme covert* – «заміжня жінка» [13:1, с. 406], *a woman of the world* – «заміжня жінка» [13:2, с. 693], а подружжя називають *wedded pair* – «одружена пара» [13:2, с. 666].

Більшість англійських жінок змінюють прізвище, хоча існують винятки, коли дружина залишає своє дівоче прізвище, проте приймає

умови, що спільні діти носитимуть прізвище чоловіка, наприклад:

She kept her name after she got married; children would have her husband's name [Haddam, с. 354].

Коли шлюбна церемонія підходить до свого завершення, усі присутні виконують церковні гімни, потім звучить весільний марш – так званий *The Wedding March* [15, с. 1511] або «*Bridal Chorus*» – «букв. весільний хор» [8, с. 196], під супровід якого молодята, їхні рідні, близькі та знайомі залишають церкву.

Одружених, які виходять з храму, посипають конфетти, зернами рису, паперовими підковками, пелюстками троянд. Це є символом того, що вони будуть благословенні дітьми [8, с. 257; 15, с. 804]. Ці дії відображено в художніх текстах, як-от:

The Municipal Building. Under the groined vault, a bride in full regalia and hugely pregnant was in tears, surrounded by bridesmaids in green taffeta. They were throwing rice [Gutcheon, с. 65].

Варто зауважити, що яким би розкішним не було весілля, воно повинно пройти точно за регламентом церемонії, без будь-яких, навіть незначних, недоречностей, що вважаються поганим знаком майбутнього подружнього життя: *Everything was on like 1 o'clock. Mr. Cahill materialized out of space, and was waiting for the bride at the church door. No one dropped the ring or mispronounced the responses, or trod on Evie's train or cried. In a few minutes time the clergymen performed their duty and the register was signed* [Forster, с. 220].

Після обряду вінчання, як правило, влаштовують весільну гостину, яка найчастіше відбувається суботнього дня опівдні [5, с. 185]. В англійців це чагування отримало назву *wedding breakfast* – «весільний сніданок» [15, с. 1511], *wedding reception* чи *reception* – «прийом весільних гостей» [15, с. 805], *bridal banquet* – «весільний бенкет» [14, с. 191] або *bride-ale* – «весільне гуляння» [13:1, с. 151]. Незважаючи на те, що такий прийом може називатися сніданком, насправді це святковий обід чи вечеря [15, с. 1511].

Типовими побажаннями, якими гості віншують молодят з нагоди одруження, є такі: *May all your future troubles be little ones* – «букв. нехай усі ваші майбутні клопоти будуть незначними» [12, с. 208], або *May your marriage be happy* – «букв. нехай ваш шлюб буде щасливим» [10, с. 873]; *we all wish you happiness* – «букв. ми всі бажаємо вам щастя» [8, с. 238]; *May God bless the dear Couple* – «букв. нехай Бог благословляє дороге подружжя» [8, с. 239]. Нареченому кажуть, що йому дуже пощастило, тобто його іменують а *lucky dog* – «щасливчик» [13:1, с. 693]. Вітання, адресовані нареченому, називають *congratulations* [14, с. 326], ті ж, які висловлюють нареченій *felicitations* [14, с. 582].

Обов'язковим атрибутом та окрасою святкування є весільний торт – *wedding cake* – «весільний торт» [8, с. 179]. Назви *wedding cake* [17, с. 1026] або *bride cake* – «торт нареченої» вказують на зв'язок зі словами *wedding* – «шлюб», *bride* – «наречена». торт, виготовлений з прісного пісочного тіста, або так званий *fruitcake* – «фруктовий кекс» [15, с. 1511].

У наш час в Англії коровай складається з двох або трьох шарів тіста, верхній шар якого

политий цукровою глазур'ю та посипаний мигдалем [8, с. 180]. В англіїців, як і в багатьох інших європейських народів, існує звичай прикрашати весільний хліб мініатюрними постатями нареченої та нареченого [6, с. 90; 8, с. 181]. Одна із весільних традицій – це розрізання весільного торта, тобто *cutting the wedding cake*. Як правило, перший шматок молодята повинні відрізати разом, допомагаючи один одному. Це є символом того, що у подружньому житті вони все будуть ділити навпіл [4, с. 114].

У наші дні існує ще один різновид весільного торта або, як англіїці називають його, *Groom's cake* – «букв. торт молодого». Це печений в домашніх умовах торт з урахуванням смаків та захоплень щойно одруженого чоловіка. Такий торт, наприклад, може бути виготовлений у формі баскетбольного м'яча, автомобіля, лиж, ковбойського капелюха тощо [3, с. 267].

В Англії існує давня традиція, якої дотримуються більшість молодих подружніх пар і донині: молодята намагаються верхній шар весільного короваю зберігати до того часу, поки не буде похрещена перша дитина [8, с. 180].

Не менш загадковим є давній звичай, що зберігся в селі Данмоу із графства Ессекс. За цим звичаєм, кожна подружня пара, яка виконала обітницю жодного разу не сваритися і не мріяти про розлучення протягом року подружнього життя, одержує копчену свинячу шинку при виході з церкви. В англіїців цей звичай отримав назву *Dunmow flitch* – «букв. Данмоуцька шинка» [11, с. 52].

Однією із незмінних весільних традицій після закінчення вечірки, є кидання весільного букету, тобто *throwing the bridal (bride's/wedding) bouquet* [8, с. 221–222; 15, с. 809]. Наречена кидає

букет незаміжнім подругам і дівчина, яка спіймає букет, вийде заміж наступною [8, с. 221].

Порівняно недавно з'явилася ще одна традиція – кидання весільної підв'язки, тобто *throwing a wedding garter*. Вважають, що чоловік, якому вдалося спіймати підв'язку, незабаром знайде свою другу половину [3, с. 269].

Дехто з членів родини друзів має бажання продовжити святкування цієї визначної події. Наприклад, про післявесільний прийом знаходимо такі відомості: *There seemed to be a general feeling in the air that the best way of getting themselves in the right mood for the post-wedding reception was to make a foray to the bar so that any members of the party who were not already completely drunk could finish the task* [Adams, с. 98].

Висновки. Отже, структура обряду одруження типова не лише для англіїців, вона універсальна для більшості культур, але її становлення та реалізація в англіїській спільноті має свої особливості, зумовлені певними етнокультурними чинниками.

Обряд *одруження*, а також святкування з цієї нагоди під час дійства, що іменується *весіллям*, виражається у представників англіїської етнічної спільноти низкою усталених процесуальних і номінативних мовних одиниць.

Відповідні номінації для позначення весільного обряду, його учасників, акціональних елементів віддзеркалюють не лише основні поняття та категорії, зумовлені особливостями обряду як складника національної картини світу та ментальністю англіїської спільноти, але й передають глибинні вірування, цінності та правила моралі, сформовані упродовж віків.

Подальша перспектива дослідження полягає у глибшому вивченні функціонування обрядових одиниць у хронологічному аспекті.

Список літератури:

1. Графова Т. А. Повседневный английский в ситуации общения: Интенсивный курс для начинающих / Т. А. Графова, С. И. Мельник. – [3-е изд., исправл., перераб. и доп.]. – М.: Афон, 1998. – 248 с.
2. Давыдова-Харвуд Е. Английская свадьба / Е. Давыдова-Харвуд. – М.: Ко Либри, 2010. – 400 с.
3. Ощепкова В. В. Язык и культура Великобритании, США, Канады, Австралии и Новой Зеландии / В. В. Ощепкова. – М.; СПб.: Глосса / КАРО, 2004. – 336 с.
4. Химунина Т. Н. В Великобритании принято так / Т. Н. Химунина: учеб. пособ. [для студ. пед. ин-тов по спец. «Иностр. яз.».]. – [2-е изд.]. – М.: Просвещение, 1984. – 239 с.
5. Charsley S. Marriages, Weddings and their Cakes / S. Charsley / [ed. by P. Caplan]. – London and New York: Routledge, 1997. – 157 p.
6. Charsley S. Weddings Cakes and Cultural History / S. Charsley. – London and New York: Routledge, 1992. – 185 p.
7. Magyar L. Digitus Medicinalis – the Etymology of the Name / L. Magyar. – Antwerpen, 2006. – P. 175–179.
8. Monsarrat A. And the bride wore / A. Monsarrat. – Falmouth, Cornwall: Coronet Books, 1998. – 288 p.
9. Thurston H. Ritual of Marriage / H. Thurston. – UK: Encyclopedia Press, 2003. – 262 p.
10. Англо-український словник / [С. Гороть та ін.]. – Вінниця: Нова книга, 2006. – 1700 с.
11. Англо-український словник власних назв та імен / [уклад. Т. Олійник]. Тернопіль: Підручники і посібники, 2000. – 208 с.
12. Англо-український словник. Мовленнєві ідіоми, вигуки, звуконаслідування / [уклад. Л. Медведєва та ін.]. – К.: Дніпро, 2003. – 536 с.
13. Англо-український словник: у 2-х т. / [уклад. М. Балла]. – К.: Освіта, 1996. – Т. 1 – 752 с.; Т. 2 – 712 с.
14. Longman Dictionary of Contemporary English. – Edinburgh Gate, Harlow: Pearson Education Limited, 2003. – 1949 p.
15. Longman Dictionary of English Language and Culture. – Longman, 1998. – 1568 p.
16. Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English [edited by Hornby]. – Oxford: Oxford University Press, 2005. – 1780 p.
17. Oxford Advanced Learner's Encyclopedic Dictionary / [edited by A. Cowie]. Oxford: Oxford University Press, 1995. – 1081 p.

Джерела ілюстративного матеріалу:

- Adams D. Dirk Gently's Holistic Agency, 1997. – 110 p.
Banks I. A Song of Stone, 1999. – 122 p.
Brookner A. Hotel du Lac, 1993. – 184 p.
Craven S. Mistress on Loan, 2000. – 185 p.
Durrell L. Justine, 1982. – 370 p.
Forster E. M. Howards End, 1989. – 352 p.
Gutcheon B. Domestic Pleasures, 1991. – 307 p.
Haddam J. Somebody Else's Music, 1990. – 440 p.
Maurier D. du. Rebecca, 1992. – 397 p.

Гришкова Н.В.

Международный экономико-гуманитарный университет имени академика Степана Демьянчука

ОСОБЕННОСТИ ВЕРБАЛИЗАЦИИ АНГЛИЙСЬКОГО СВАДЕБНОГО ОБРЯДА**Аннотация**

Статья посвящена описанию традиционного английского свадебного обряда. Проанализированы лексические и фразеологические единицы свадебного обряда в их тесной связи с этнокультурным пространством народа. На материале лексикографических источников и современной прозы (80-е гг. XX в. – первое десятилетие XXI в.), а также обрядовых микротекстов исследованы лексико-семантические особенности, образные и ритуально-символические значения свадебной лексики и фраземики современного английского языка.

Ключевые слова: свадебный обряд, обрядовый микротекст, свадебная лексика и фраземика, лексико-семантические особенности, образное значение, символическое значение.

Hryshkova N.V.

S. Demianchuk International University of Economics and Humanities

PECULIARITIES OF THE ENGLISH WEDDING CEREMONY VERBALISATION**Summary**

The article focuses on revealing the nature of the English traditional wedding ceremony. Lexical and phraseological units associated with the traditional wedding ceremony have been analysed in terms of their correlation with the English ethnic culture and worldview. Various English dictionaries and modern literary works (1980s-2011) as well as ritual microtexts served as the sources to the study of the lexical-semantic features of the above-mentioned units and their connotative and symbolic meanings.

Keywords: wedding ceremony, ritual microtext, lexical and phraseological units associated with the traditional wedding ceremony, lexical-semantic features, connotative meaning, symbolic meaning.